

De Ster

APOSTEL ADAM S. BENNION

Juni 1953

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

53e JAARGANG

Nr 6

	INHOUD:	Blz.
	Adam S. Bennion	171
	Het Avondmaalgebed, door Max B. Skousen	173
	Hulp-Comité van Utah	177
	's Heren wegen, door John Sijkema	179
	Onze Zonnehoek	183
	Iets over eerlijkheid	186
	Nieuw kerkgebouw te Apeldoorn	188
	Conferentie te Utrecht	190
	Indrukken van de Zendingswijdte O.O.V. Pinksterconferentie	190
	Aankomst en Vertrek	194
	Gebeurtenissen in de Zending	195
	Zendingskroniek	197
	Derde jaarverslag „The Hollanders Genealogical Committee”	198
	Boekennieuws	199
	Moed	200

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistenten:

ANAISE G. en
CLYDE K. RUDD.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

ADAM S. BENNION

Nieuwe Apostel

*

Vergaderd in de 123ste jaarlijkste generale conferentie van de Kerk, op Maandag 6 April 1953, ondersteunden de Heiligen alle generale autoriteiten alsook Dr. Adam Samuel Bennion in zijn nieuwe roeping om de plaats in de Raad der Twaalf Apostelen, die sinds het overlijden van Dr. John A. Widtsoe op 29 November 1952 onbezet was, in te nemen.

Ouderling Bennion, sinds lang een vriend van de jeugd der Kerk, is een vooraanstaand Utah zakenman. Hij werd geboren in Taylorsville, Utah, op 2 December, 1886, de zoon van Joseph Bushell en Mary Ann Sharp Bennion. Vroeg wist hij wat het zeggen wilde, de zoon te zijn van een weduwe, want zijn vader stierf toen de jonge Bennion anderhalf jaar oud was. Na zijn lager en middelbaar onderwijs verkreeg hij het baccalaureaat in de letteren. Van 1909 tot 1911 onderwees hij Engels en het volgend jaar behaalde hij de doctorstitel in de letteren aan de Columbia Universiteit in New York. Hij werd achtereenvolgens hoofd van de Engelse afdeling aan de Hogeschool, principaal, assistent professor in de Engelse taal aan de Universiteit van Utah, directeur van de scholen der Kerk en professor in de opvoedkunde aan de Brigham Young Universiteit. In 1923 promoveerde hij eveneens aan de universiteit van Chicago als doctor in de wijsbegeerte.

Zijn werkzaamheden in de Kerk gaan terug naar Taylorsville Ward, waar hij lid was van het Zondagsschoolbestuur en leraar in de O.O.V. Hij werd daarop lid van het „Stake” Zondagsschoolbestuur en in 1915 werd hij benoemd tot de Generale Raad van de „Deseret Zondagsschool Unie”. Naast andere ambten in de Kerk en aan de Brigham Young Universiteit is hij ook Vice President van de „Utah Power and Light Company”. Hij is wijd vermaard om zijn krachtig sprekers-talent. Nochtans in het Tabernakel spreekgestoelte, als antwoord tot de oproep in het Apostelschap, zegde hij: „Ik ben vereerd, maar vernederd. Voor jaren heb ik het land doorkruist, predikende, maar in het uur van deze grootste roeping heb ik geen preek. Geen mens kan deze ondervinding waarderen tenzij hij dezelfde doorgemaakt heeft.”

Dikwijls bracht hij bezoekers op het Tempelplein en altijd leidde hij hen naar het blokhuisje in de zuidoostelijke hoek van het Plein.

„Ik toon hen het kleine blokhuis en vraag hen het goed te beschouwen

Apostel Adam S. Bennion van de Raad van Twaalf met leden van zijn gezin, die in Salt Lake City wonen.

Van links naar rechts: Mevr. Wallace (Marion) Rogers, Edmund Y. Bennion, Richard Y. Bennion, en Mevr. Bennion. Een tweede dochter, Mevr. Ralph (Phyllis) Stohl, verblijft in de Oost, en nog een zoon, Adam Y. Bennion woont in Los Angeles.

en dan keren we ons van het blokhuis naar de tempel toe,” legde hij uit. „Ik wil hen laten begrijpen de armoede van de pioniers, die woonden in een blokhuis maar toch dromen koesterden van een tempel.”

Zijn pen, zowel als zijn stem en zijn leven zijn lang actief geweest ter bevordering van het werk der Kerk. Hij is auteur van vele boeken over Kerkelijke en opvoedkundige onderwerpen.

Hij huwde op 14 September 1911 in de Salt Lake Tempel Minerva Young. Zij zijn de waardige ouders van 5 kinderen en zien reeds op een nakroost van 17 kleinkinderen.

„Verloren! Ergens tussen zonsopgang en zonsondergang, twee gouden uren, elk bezet met 60 diamanten minuten... Geen beloning wordt aangeboden, want zij zijn voor eeuwig verloren.”

HET AVONDMAALGEBED

(Elfde Hoofdstuk uit "How to pray and stay awake"
door Max B. Skousen)

Als regel gebruiken de Laterdaagse Heiligen geen geschreven of uit het hoofd geleerde gebeden. Het is werkelijk een verrassing voor sommige van onze vrienden van andere gezindten, wanneer zij horen, dat wij in onze diensten niet Het Onze Vader opzeggen. Wij geloven, dat Het Onze Vader ons door de Heiland was gegeven als een les hoe we moeten bidden. We moeten zó bidden, dat elk gebed een persoonlijk gesprek met onze Hemelse Vader betekent. Wij geloven in gebed, dat uit het hart komt en uitgedrukt wordt in eigen bevoordingen. Wanneer wij geschreven gebeden gebruiken zullen zij al gauw en onvermijdelijk alleen uit de mond komen. Als voorbeeld hiervan vraag ik u, één van onze zangboeken te openen en een paar liederen door te lezen, die we herhaaldelijk hebben gezongen. Wanneer ik dat heb gedaan, bemerk ik, dat ik slechts de betekenis van een paar liederen ken, zelfs van die, welke ik practisch zonder hulp van het zangboek kan zingen. Ik heb grote mensenmenigten Het Onze Vader op dezelfde manier horen zingen als wij zo vaak onze lieveliederen zingen.

Toch hebben wij twee of drie geschreven gebeden in onze Kerk, welke een uitzondering vormen op het vorengenoemde en welke vaak worden opgezegd. Twee hiervan zijn de avondmaalsgebeden. Toch doet het feit, dat deze door openbaring in een vaststaande vorm werden gegeven niets af van de verplichting ook deze gebeden aandachtig en vanuit het hart uit te spreken. Wij zijn echter even menselijk als ieder ander. Tenzij we voortdurend op onze hoede zijn, zullen de Avondmaals-gebeden hun doel en hun zegeningen voor ons missen.

Het geestelijk peil van elke wijk kan gewoonlijk worden beoordeeld naar de eerbied welke de leden van deze wijk aan de Avondmaals-bediening schenken. Ik herinner me nog het lawaai en rumoer, dat er toen ik klein was in mijn eigen wijk heerste als het Avondmaal werd rondgediend. Sommigen praatten, anderen koken hun lessen na en zelfs de mensen op het podium fluisterden soms om op het laatste ogenblik nog iets over het programma te bespreken. Natuurlijk hadden wij als jonge leden onder het gehoor ook onze pret. Ik heb me dikwijls

afgevraagd, hoevelen van ons tijdens dergelijke vergaderingen meer dan een vluchtige gedachte schonken (als zij dit nog deden) aan het glorievolle verzoeningswerk van onze Zaligmaker Jezus Christus en de hernieuwing van onze verbonden, als wij deelnemen aan het Avondmaal.

Het is natuurlijk verkeerd als dergelijke dingen onder de Heiligen van God voorkomen. Wie zal er aan twifelen, dat wij, als een Kerk, hieronder zullen lijden? Het Avondmaal is één van de heiligste en voornaamste verordeningen van de Kerk. Wanneer dit wordt misbruikt zal God ons hiervoor niet schuldeloos houden. Onze Zaligmaker heeft ons gewaarschuwd, dat de zegeningen, welke verkregen worden door aan het Avondmaal deel te nemen, in een vloek zullen verkeeren, wanneer het in onwaardigheid wordt genuttigd.

„En nu ziet, dit is het gebod, dat Ik u geef, dat gij niemand willens en wetens onwaardig van Mijn vlees en bloed zult laten nuttigen, wanneer gij het zult bedienen; want wie Mijn vlees en bloed onwaardig eet en drinkt, eet en drinkt veroordeling tot zijn ziel; daarom, indien gij weet, dat iemand onwaardig is van Mijn vlees en bloed te eten en te drinken, zult gij het hem verbieden.”

(3 Nephi 18 : 28-29).

Paulus erkende het toenemende kwaad, dat in zijn dagen in de Kerk groeide. Hij spreekt klare taal als hij de Heiligen het gevaar van de toestand onder ogen brengt.

„Want zo dikwijls als gij dit brood zult eten en deze drinkbeker zult drinken, zo verkondigt de dood des Heren, tot Hij komt. Zo dan wie onwaardig dit brood eet of de drinkbeker des Heren drinkt, die zal schuldig zijn aan het lichaam en bloed des Heren. *Maar de mens beproeve zichzelf, en ete also van het brood en drinke van de drinkbeker. Want die onwaardig eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heren. Daarom zijn onder u vele zwakken en kranken en velen slapen.*”

(1 Cor. 11 : 26-30).

Om deze redenen wilde ik graag het Avondmaal en de daarin opgezonden gebeden bespreken. Want de verordening van het Avondmaal is van het begin tot het einde een gebed. Het is een smeekbede en een dankgebed aan onze Hemelse Vader.

Eigenlijk moet iemand in volkomen harmonie met de zegeningen van het Avondmaal zijn, wil hij hiervoor waardig zijn. Wanneer wij het stukje gezegend brood in onze mond nemen en van het geheiligde water drinken, dan nemen we deel aan de zegening welke aan deze stoffen door de macht van God's Priesterschap is gegeven. Indien de deelnemer op één of andere wijze niet in harmonie is met de betekenis van deze twee gebeden, dan is hij onwaardig om er aan deel te nemen. Laten wij daarom nauwkeurig zin voor zin nagaan:

„O God, de eeuwige Vader”.

Hierdoor erkennen we de betrek-

king, die we tegenover onze Hemelse Vader onderhouden en tijdens het eerbiedig uitspreken van Zijn grote en heilige naam, maken we gebruik van het onschatbare voorrecht Hem te naderen. Hiermede erkennen we de heerlijke waarheid, dat Hij in werkelijkheid onze Hemelse Vader is, en dat wij letterlijk Zijn zonen en dochters zijn. Van al de verschillende secten op deze aarde is onze Kerk de enige, die het ware ouderschap van God predikt. Wanneer deze aanroeping wordt geuit, moeten we beseffen, dat we in Zijn tegenwoordigheid zijn. We moeten voelen, dat Hij bij ons in de kamer is en dat Hij onze oprechte toewijding aanvaardt. Wij moeten er aan denken, dat wij Hem met ons gehele hart, onze gehele macht, verstand en kracht moeten liefhebben.

„Wij vragen U in de naam van Uw Zoon Jezus Christus”.

Wij vragen, niet in onze eigen naam, noch voor onze eigen glorie, maar in de naam van onze Bemiddelaar bij de Vader en voor Zijn glorie.

„Dit brood te zegenen en te heiligen aan de zielen van al degenen, die er van nuttigen”.

Wij vragen God om onze handeling van deelname aan de symbolische stoffen te heiligen en te reinigen, opdat het een zegening voor onze zielen moge zijn. Als wij Hem vragen het brood te zegenen en te heiligen moeten we onszelf voorbereiden het te ontvangen. „Geen van ons is al volmaakt en dus vragen we voor deze zegening en heiliging uit

liefde tot God en in ons verlangen we om zó te leven, dat het aangenaam zal zijn in Zijn ogen. *„Dat zij het mogen eten ter gedachtenis van het Lichaam van Uw Zoon”.*

Wij verlangen, dat het gebroken brood wordt gezegend en geheiligd, opdat het een heilige nagedachtenis zal zijn aan het gebroken vlees, waardoor wij deelhebbers zijn geworden aan het Plan van Zaligheid. Wij moeten trachten het beeld van Christus, toen Hij aan het kruis leed, voor ogen te roepen en beseffen, dat ieder van ons persoonlijk betrokken was bij de noodzaak van dit heldhaftig en edelmoedig offer. Wanneer we nemen van de gezegende bestanddelen zouden onze gedachten moeten uitgaan naar de wonderbare gave, welke wij door het gebroken vlees van Christus hebben verkregen.

„En voor U getuigen, o God, de eeuwige Vader”.

Wat is het een groot en ernstig ding om te getuigen, of een belofte te maken om iets te doen voor onze Vader in de Hemel. Als Hij ons gadeslaat bij onze deelname aan het Avondmaal, aanvaardt Hij onze belofte om de dingen te vervullen, welke daarna in het gebed worden vermeld. Wanneer we niet inderdaad menen, dat we zullen trachten deze dingen te doen, dan is onze getuigenis geveinsd en liegen we tegen onze Vader. De drie dingen, die we beloven te doen zijn de volgende:

„Dat zij gewillig zijn de naam van Uw Zoon op zich te nemen”.

Om de naam van onze Zaligmaker op ons te nemen, is het grootste voorrecht, dat we kunnen genieten, want dan worden we de Zijne en waardig om met Hem erfgenamen te zijn en Koningen en Priesters te worden in het eeuwige Koninkrijk van onze God. Het betekent, dat wij onze levens aan Hem onderworpen hebben als voorbereiding voor onze komst in Zijn tegenwoordigheid. Onze levens, onze talenten, onze krachten, onze harten en onze gedachten zijn Hem toegewijd. Alles dat van ons is, is van Christus, want alles, dat het Zijne is, is het onze. Er is in ons geen plaats voor trots, wellust, ijdele eerezucht en uitspattingen. Dit getuigen we voor Zijn Vader en onze Vader, Zijn God en onze God. (Joh. 20 : 17).

„Zijner altijd indachtig te wezen“. Christus deed zó veel voor ons, dat wij maar al te bereid zijn om te beloven, dat we Hem nimmer zullen vergeten, nòch wat Hij heeft gedaan. Deze dankbaarheid moet worden aangetoond, niet slechts in gedachten, maar door elke handeling in ons leven. Wij gedenken Hem, door te trachten te leven, zoals Hij leefde, door genadig, liefdevol, gehoorzaam, nederig, vlijtig en gebedsvol te zijn en door in alle dingen de wil van de Vader te doen. Door te zeggen, dat we Hem indachtig zijn en toch met een boos hart te leven, staan we als een geveinsde voor onze Maker.

„En Zijn geboden te onderhouden, welke Hij hun gegeven heeft“.

Dit is onze derde en de meest beslissende getuigenis welke wij voor God maken. Elke keer, dat we aan het Avondmaal deelnemen, hernieuwen we ons verbond om Zijn geboden te onderhouden, welk verbond wij bij de doop hebben gesloten. We kunnen niet tevreden zijn door te trachten enige, of de meeste van Zijn geboden te leven; wij moeten ze allemaal leven. Wij moeten studeren en bidden om meer omtrent Zijn wil te leren. We moeten altijd zó leven, alsof Christus aan onze zijde was. Onze vreugde en ons geloof zal dan volledig zijn, omdat onze gehoorzaamheid volkomen is. We zullen niet trachten Hem te bedriegen, maar zullen met grote mate al onze talenten, krachten en macht geven, waarmede Hij ons gezegend heeft. Dit beloven we met ons gehele hart. „Opdat zij altijd Zijn geest met zich mogen hebben“.

God belooft ons, in ruil voor onze belofte aan Hem, dat wij altijd de Geest van Christus en de zegeningen en gaven van de Heilige Geest met ons zullen hebben. Zonder dit zullen we nooit verheerlijking kunnen bekomen. Het is onze bron van voortdurende inspiratie en leiding. Deze belofte van God aanvaardden we in een geest van toewijding en geloof, als we met Hem deelnemen aan het heilig Avondmaal.

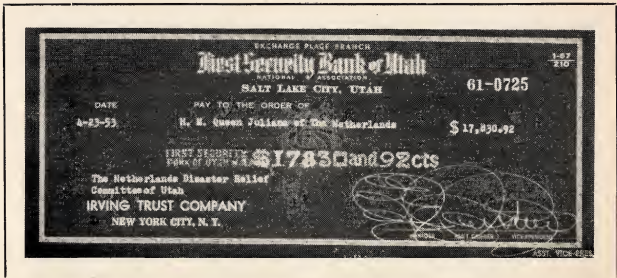
„Amen“.

We kunnen niet allen het Priesterschap dragen en we kunnen ook niet allemaal het Avondmaal bedienen, maar we nemen allen deel aan het gebed door aan het

einde hoorbaar en eerbiedig het „Amen” uit te spreken.

Wellicht de beste manier om deze afzonderlijke punten in gedachten te houden is door de gebeden uit het hoofd te leren en ze bij onszelf te herhalen als de priester het avondmaal inzegt. Onder het luisteren heb ik de waarde ontdekt van het denken van de gebeden in de eerste persoon in plaats van in de derde en door langzaam in gedachten te zeggen: „O God, de eeuwige Vader,

ik vraag U in de naam van Uw Zoon, Jezus Christus, dit brood te zegenen en te heiligen aan mijn ziel, als ik er van nuttig; dat ik het mag eten ter gedachtenis van het lichaam van Uw Zoon, en voor U getuigen, o God, de eeuwige Vader, dat ik gewillig ben de naam van Uw Zoon op mij te nemen, Hem altijd indachtig te wezen, en Zijn geboden te onderhouden, welke Hij mij gegeven heeft opdat ik altijd Zijn Geest met mij moge hebben. Amen.”

Hierboven is een fotokopie van de chèque die gestuurd werd door het Nederlands Ramp-Hulp Comité van Utah aan H.M. Koningin Juliana der Nederlanden. Het bedrag van \$ 17.830,92 (67.400 gulden) werd bijegebracht door bijdragen van Kerkleden, vroegere bewoners en zendingen van Holland en van straatcollecten gehouden door geboren Nederlanders in kleder-

dracht. Wij, hier in Nederland, wensden al degenen, die geholpen of bijgedragen hebben in deze meest edele onderneming oprecht te danken.

De ere-voorzitter van dit Comité was Bas Van Dongen, Vice-Consul van de Nederlanden voor de staat Utah. Het uitvoerend comité bestond uit Simon Stam, voorzitter, Joan Riet, secretaresse, Catherine Roth, assistente-secre-

y

taresse, William Van Gelderen, penningmeester en Gerrit Rentink, assistent-penningmeester. De Nederlandse Zending droeg bijna £ 4.000 over aan het Rode Kruis. Dit bedrag bevatte bijdragen van onze verschillende gemeenten, een behoorlijk bedrag gestuurd door leden uit Zweden en één of twee kleinere bedragen van vrienden uit Duitsland, Frankrijk, enz. Iedere gemeente gaf haar medewerking in een klederen-inzameling, waarbij grote hoeveelheden behoorlijke kledingstukken gegeven en ter beschikking gesteld werden van de slachtoffers van de waterramp. Van het Nederlandse Rode Kruis vernamen wij ook dat het Hoofdkwartier van de Kerk in Salt Lake City onder leiding van President David O. McKay verscheidene honderden gestikte en wollen dekens naar Holland gestuurd heeft. Tot heden werden vele grote kisten met kleding ontvan-

gen, verzameld in Salt Lake door de inspanningen van de vroegere Zendingspresident en Zuster Cornelius Zappey. Leden van de Kerk in Duitsland gaven hun verzamelde kledij rechtstreeks aan het Rode Kruis voor verzending naar Holland. Brieven en hulpaanbiedingen van de Presidenten van de gehele Europese Zending werden ontvangen. De slachtoffers van de grote storm- en watersnood van 1 Februari 1953 zijn al deze mensen ten zeerste dankbaar, die zo edelmoedig gaven ófwel hun hulp verleenden in de actie voor hen op touw gezet. In het bijzonder vragen wij John P. Lillywhite, President van de „Hollanders Organisatie” in Salt Lake City, door zijn vereniging om, onze waardering uit te drukken aan al degenen van Nederlandse afkomst en hun vrienden, voor de prachtige hulpverlening die zij ons geboden hebben.

's Heren wegen

DOOR JOHN SIPKEMA

*

(Vervolg van pagina 153)

Zij brachten nog een gezellige week in Sneek door en gingen toen naar Rotterdam om aan de verlangens van de familie van Loon te voldoen. Anna Hoekveld stond bij het station hun op te wachten en zij gingen met haar mee naar huis. Onderweg hadden Anna en Emma elkaar zoveel te vertellen dat Jan in een lach schoot.

„Waar lach je om?” vroeg Anna.

„Om jullie gebabbel natuurlijk. Ik zou wel eens graag willen weten waar jullie al die woorden zo gauw vandaan halen.”

„Je doet alsof mannen niet kunnen praten.”

„De enigste gelegenheid, die mannen krijgen om te praten is in de vergaderingen en dan moeten de vrouwen zwijgen, wat een hard gelach voor hun is. Weet je waarom?”

„Zeg het maar plaaggeest.”

„Omdat de mannen thuis geen kans krijgen.”

Anna zei door haar lachen heen: „Je kan er groots op zijn, Emma, met hem je hele leven opgescheept te zitten.”

De avond brachten zij met hun vieren, namelijk Barend en Anna Hoekveld, Emma en Jan, bij de familie van Loon door. Jan was sinds het verloop der laatste maanden enkele keren in Rotterdam geweest en had nooit verzuimd hen te bezoeken. Als gewoonlijk was hij zeer welkom bij de kinderen en zij vroegen hem een verhaal te vertellen.

„Jullie moeten Broeder Velthof niet altijd lastig vallen,” zei moeder van Loon.

„Zij zijn niet lastig, hoor. Komen jullie allemaal maar om me heen zitten, dan zal ik twee minuten aan jullie besteden.”

Als gewoonlijk zat Billie reeds op zijn knie.

„Welnu, ik kan jullie zwart laten zeggen.”

„Ha, ha, probeer het dan eens,” riepen zij in koor.

„Wat zijn de kleuren van de vlag?”

„Rood, wit en blauw.”

„Zie je wel dat jullie blauw zeggen.”

„Maar we mochten geen zwart zeggen.”

„Daar zeg je al zwart.” Allen lachten smakelijk, en het verdere van de avond vertelde Jan veel aangaande het Evangelie, en broeder en zuster van Loon gevoelden zich nader tot de leerstellingen van de Kerk van Christus dan ooit te voren. Het was voor hen een geestelijk feest en de volgende Zaterdag werd vastgesteld als doopavond, indien de gemeente- en districtspresiden-ten het goed zouden vinden. Alles werd gedurende de komende dagen in gereedheid gebracht, en op de afgesproken avond doopte Jan broeder en zuster van Loon en de drie oudste kinderen. Het was een lust om te zien hoe dankbaar zuster van Loon was. Emma was de eerste om haar te feliciteren en toen allen na de plechtigheid weer bij elkander waren, zei zuster van Loon: „Wij hebben volle reden tot dankbaarheid om het voorrecht, dat wij hebben gehad, broeder Jan op onze reis van New York naar hier tē leren kennen. En ik ben zo blij voor jou, Emma. Al je moeilijkheden zullen uitgewist worden door de heerlijke invloed van een man als hij, die je bin-nenkort de jouwe mag noemen.” „Daarbij kan ik voegen,” zei broeder van Loon, „dat dit het licht is waar ik jaren lang naar gezocht heb en nu vrede heb gevonden. Alles is wonderlijk te werk gegaan.”

Ernstig met zachte stem zei Jan: „het zijn 's HEREN WEGEN.” Op hun verzoek werden zij allen in de Zondagavondvergadering bevestigd en de twee jongste kin-

deren ingezegend. Billie door Jan. Jan was die avond de eerste spreker, en hij trok wederom aller aandacht, vooral, toen hij zijn eerste ontmoeting met zuster van Loon en haar kinderen verhaalde. Vervolgens voerde de Zendingspresident het woord. Hij feliciteerde de gemeente met de aanwinst van de nieuwe leden, en gaf een sterke getuigenis van het Evangeliewerk.”

Er werd nog een week in Rotterdam doorgebracht en daarna gingen zij tezamen naar Amsterdam. Emma wilde nog enkele weken in Sneek doorbrengen, en dan zou zij naar Amsterdam komen om alles in gereedheid te brengen, en begin Juni met de familie Velthof naar Zion te vertrekken.

VI

Alles was in zenuwachtige drukte bij de boot in Rotterdam. De ouders van Emma waren ook aanwezig; ze waren door de familie Hoekveld uitgenodigd aldaar enkele dagen te logeren. De familie Arie Velthof van Groningen waren bij het vertrek en tevens Marie met haar man en kinderen. Verscheidene trouwe vrienden, waaronder zuster van Loon, kwamen met bloemen en dozen bonbons aanlopen, en de drie dames hadden spoedig hun armen vol.

Broeder Holmer was enkele weken geleden ontslagen, en ging tegelijkertijd scheeps naar huis. Hij woonde in Salt Lake City, waar zijn vader een kruidenierszaak had.

Spoedig werd het uur van ver-

trek aangegeven, nog een haastig handgeven en gekus, de kabels werden losgemaakt en de boot zette zich in beweging. Er werd hard heen en weer geschreeuwd, met zakdoeken gewuifd, en spoedig was alles in het verleden.

Jan zat gezellig met zijn moeder en Emma te praten en zei: „Waar zijn Minnie en broeder Holmer toch?”

„Het is mij ook opgevallen dat wij ze de laatste twee dagen van de reis niet veel gezien hebben. Gaan jullie ze maar opzoeken, dan ga ik een uurtje rusten in de hut, want ik heb vannacht niet zo goed geslapen.”

„Dat is goed, moeder. Kom, Emma laten wij rondwandelen, en zien waar mijn baby-zuster zich schuil houdt.”

„Zij is toch oud en wijs genoeg om op haarzelf te passen, mijnheer Jan,” antwoordde Emma.

Jan greep lachend haar arm en zei: „Je hebt gelijk, lieve, zij is oud genoeg, maar of zij wijs genoeg is, laten wij daar maar een groot vraagteken achter zetten. De hoofden van de jongelui van tegenwoordig zijn nogal gauw op hol.”

„Wat is mijn aanstaande echtgenoot al oud, en is jouw hoofd nooit op hol?”

„Als mijn hoofd op hol is dan is het door jou. Ik ben nu eenmaal dol op je. Als jij zoveel van mij houdt als ik van jou, dan.....”

„Malle jongen,” viel zij hem in de rede en kneep hem stevig in zijn wang.

„Kijk eens Jan, wat denk je daarvan?”

Hij keek de aangewezen richting uit en zag Minnie tegen Broeder Holmer aangeleund staan. Hij had zijn arm om haar heen geslagen, en Jan vond dat zij elkan- der wel heel vriendelijk aank- eken.

„Dat ziet er verdacht uit,” zei Jan. „Laten wij terug gaan en doen of wij niets gezien hebben.” Zuster Velthof was 's middags wat opgeknappt en het vijftal zal rustig te keuvelen. Jan loerde op de gelegenheid zijn zuster te pla- gen met wat hij gezien had.

„Waar hang jij de hele dag uit, Minnie?” begon hij. „Elk ogen- blik ben je op stap. Je hebt toch geen afspraakje met de machi- nist?”

„Dat zijn zaken, die U niet raken, broertje. Of moet ik alles eerst aan jou vragen wat ik doen mag?”

„Dat niet, maar het doet mij aan- zien dat je de laatste paar dagen nogal geheimzinnig doet.”

Broeder Holmer deed alsof hij niets hoorde en had zich halver- wege omgedraaid. Hij had een gesprek met moeder Velthof aan- geknoopt. Emma lachte achter haar zakdoek, en Minnie keek boos naar Jan, zoals men doet als men verlegen gevoelt.

Zij had de laatste woorden van Broeder Holmer opgevangen, die druk in gesprek was met moeder aangaande de prachtige bergen in Utah.

„Ben je wel eens tegen de hoog- ste berg in Utah opgeklommen, Alma, ik bedoel broeder Holmer?” vroeg zij.

„Maar Minnie, je mag Broeder

Holmer niet bij zijn voornaam noemen.”

„Dat is in orde, Zuster Velthof, ik heb mijn zending volbracht, en Minnie en ik gevoelen niet meer die Zendingsafstand.”

„Maar daarom kan zij U toch wel beleefd aanspreken.”

„Moeder,” zei Minnie, Jan en Emma noemen elkaar ook bij hun voornamen.”

Er ging een licht op bij moeder Velthof en Jan fluisterde Minnie in het oor: „Ik heb een jongedame horen zeggen dat zij geen belang in jongens heeft.”

Zij gaf hem een stomp op zijn arm en zei: „Kom Alma, laten wij het dek op en neer wandelen, want zij plagen mij hier te veel.” Alle drie keken zij hen na en Jan zei: „Daar gaat Uw jongste dochter. Als dat zo door blijft gaan, is ze verkocht.”

„Ik vind hem een goede jongeman, maar thuis heb ik nooit iets gemerkt.”

„Dat doet de zeelucht, Zuster Velthof,” zei Emma. „En jij, Jan, mag je zuster niet zo plagen, anders krijg je het met mij aan de stok.”

„Hoor mijn lieveling eens te keer gaan. Kom dames,” zei hij de beide vrouwen bij de armen nemende, „het is etenstijd, en ik rammel van de honger. De jongelui leven wel van de L.V.O.” „Wat bedoel je daarmee, Jan?” „Hij is zelf ook nog lid van de L.V.O.” zei zuster Velthof lachend. „Dat betekent 'Liefde Voedt Ook'”.

Opperuimd gingen zij naar de eetzaal en daar zaten Minnie en

Alma reeds bij de tafel.

„Ik dacht dat mijn broer van de liefde leeft, en niet meer aan tafel komt,” zei Minnie schertsend.

„Laten wij elkander maar niets verwijten, zusje, wij schijnen beiden in hetzelfde soort bootje te geraken.”

Behouden en wel kwamen zij in New York aan. Zij moesten ongeveer zeven uren wachten, alvorens ze per trein verder konden gaan.

„Wij moeten samen een boodschap doen,” zei Jan tegen de overigen. „Wij komen over een uurtje terug. Kom, Emma, laat ons gaan.”

„Dat is goed. Tot straks, zuster Velthof! Goed op moeder passen, jongelui,” en zich tot Jan wendende zei zij: „Ik weet waar je heen wil. Naar het scheepvaartgebouw.”

„Dat heb je goed geraten. Onze geesten werken al goed tezamen.” Zij waren bij het gebouw aangekomen en Emma zei: „Laten wij in de lift op en neer gaan en oude herinneringen ophalen.” Zij voegde de daad bij het woord en stapte in, en Jan volgde gedwee. „Er is veel verlopen sinds onze eerste ontmoeting, Emma. Dit is de plaats waar ik je heb leren liefhebben, toen je diep bedroefd met tranen in je ogen in deze lift stond. Maar ik verloochende mijzelf en vond het belachelijk op het eerste gezicht verliefd te worden, en dan op een meisje die niet eens mijn geloof toegedaan was. Maar iets in mijn binnenste

Vervolg op blz. 187

Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd.
Verzorgd door Zr. Ann C. Okker.

Een bel voor Charlotte.

door Alma Kehoe Reck.

*

„Wanneer die nieuwe koe niet meer melk gaat geven, dan zal ik haar moeten verkopen,” merkte Jano's vader op, toen hij in de nauwelijks half volle emmer keek.

„Neen Vader, neen!” riep Jano uit. „Charlotte is mijn lievelingskoe! Zij is zulk een lieve koe en zo zachtaardig. Zij schopt nooit of zwaait nooit met haar staart wanneer ik haar melk. O, verkoopt U haar toch alstublieft niet!”

Jano was een kleine jongen, die in het dorpje Sachseln bij het meer van Luzern in de Zwitserse Alpen woonde. Zijn ogen waren zo blauw als de hemel op een zomerse dag en zijn haar zo geel als de boter, die zijn moeder in de karn maakte. Zijn benen waren sterk en stevig door het beklimmen van de berghellingen in de zomer en het naar beneden skiën in de winter.

Jano's kleine zusje, Jenni, leek precies op hem, behalve, dat zij haar gele haar in twee lange vlechten droeg en dat zij een rokje aanhad in plaats van een broekje.

„Ik kan er geen koe op nahouden, die niet meer melk geeft,” vervolgde zijn vader brommerig, „de jongens en meisjes in het dorp hebben veel melk nodig om sterke, gezonde beenderen en blinkende, witte tanden te krijgen.”

Toen Jano de kudde de volgende morgen in de bergweiden ging hoeden, nam hij Charlotte mee naar het langste, malste gras op de met bloemen begroeide heuvelzijde. Hij streefde de bruine, gladdé kop van Charlotte en fluisterde in haar zachte, bruine oor:

„Eet Charlotte, eet maar veel,

Neem van het groene gras je deel;

Maak, dat je heel veel melk gaat geven,

Dan zal mijn Pa je laten leven.”

Jano zag, dat Charlotte haar kop bukte en van het gras ging eten. Hij was er zeker van, dat ze evenveel at als de andere koeien van de kudde.

Die avond wachtte hij tot het allerlaatste, vóór hij Charlotte ging melken. Toen hij op zijn melkkrukje ging zitten, fluisterde hij zachtjes:

„Vooruit nu lieve koe,

Vul nu de emmer tot het randje toe.“

Maar er kwam niet meer melk in de emmer dan de avond te voren. Jano was erg teleurgesteld. O, als Charlotte maar een beetje meer wilde proberen!

Hij stond op het punt de melkschuur te verlaten, toen hij iets bijzonders aan de kleine bruine koe opmerkte. Charlotte had geen bel om! Alle andere koeien droegen bellen, die vrolijk tingelden als zij zich bewogen. De bellen waren door brede leren banden met glimmende koperen gespen om hun hals bevestigd. Daardoor zagen de koeien er erg mooi uit.

Jano liep hard naar zijn vader.

„Als Charlotte maar een bel had,” riep hij uit „dan zou zij misschien wel meer melk geven!“

„Ik heb geen bellen meer over,” zei zijn vader „en ik ben niet van plan nog geld uit te geven om een bel te kopen voor een koe, die zo weinig melk geeft als Charlotte. Ik ben toch van plan haar spoedig te verkopen.“

De volgende dag, toen Jano de kudde uit grazen nam in de weiden, bracht hij ze hoog naar de met pijnbomen begroeide hellingen. Want Jano had een idee. Hij wilde de dag doorbrengen met het zoeken naar edelweiss. Men zegt, dat deze kleine witte, stervormige bloemen geluk aanbrengen. Als hij er wat zou vinden, zou hij ze in een klein ruikertje schikken en ze aan de toeristen in het dorp verkopen en voor het geld zou hij een bel voor Charlotte kopen.

Nadat hij de hele dag gezocht had, had hij nog maar een paar takjes edelweiss gevonden. Hij had geen moeite deze aan de toeristen te verkopen, maar toen hij zijn geld op de toonbank van de winkel neer-

legde, zei Mijnheer Gottlieb, de eigenaar van de winkel: „Daarvoor kun je maar een hele kleine bel met een smalle halsband krijgen.” Jano bedacht zich een ogenblik en zei toen: „Ik zal haar toch maar nemen en ik zal wel zien.”

Toen Jano de koeien de volgende dag mee naar de weide nam, bond hij de bel om Charlotte's hals en zeide:

„De bel is misschien wel wat klein,
Maar 'k hoop, het zal voldoende zijn;
Maak, dat de melk straks komt in stromen,
En meer wordt, dan 'k had kunnen dromen.”

En die avond was er op het melkuur toch een klein beetje meer melk in Charlotte's emmer dan de avond te voren. Toen Jano zijn vader hierop opmerkzaam maakte, bromde deze wat en zeide: „Niet genoeg! Niet genoeg! Zaterdag komt de slager van Interlaken.”

„Vandaag is het Woensdag,” zei Jano tot Jenni. „Ik heb nog maar drie dagen de tijd om een grotere bel voor Charlotte te kopen. Als zij een beetje meer melk geeft met een kleine bel, dan ben ik er zeker van, dat ze veel meer melk geeft met een grote bel. Je weet, dat ze zeggen:

„Hoe groter de bel, hoe trotser de koe,
Hoe trotser de koe, des te meer melk geeft ze toe.”

„Maar wat kun je doen om het geld te verdienen?” vroeg Jenni. „Wat denk je van wat houtsnijwerk?”

Plotseling lichtten Jano's blauwe ogen op door een gedachte, die hem door het hoofd ging. „Kun je vandaag met me meegaan naar de weide?”, vroeg hij.

„Ja, ik kan wel met je meegaan”, antwoordde zijn zuster, „maar wat kan ik doen?”

„Je kunt voor me poseren”, riep Jano uit. „Ik zal mijn mooiste blok hout en mijn scherpste mes meenemen. Dan zal ik een houtsnede van Charlotte maken en jou op het melkstoeltje naast haar! Ik zal er zo'n mooie houtsnede van maken, dat ik er zeker van ben, dat Mijnheer Gottlieb er een grote bel voor zal geven!”

Gedurende verschillende uren zat Jenni op het melkkrukje en Jano's mes blonk in de zon.

„Ik maak een grote bel om Charlotte's hals,” merkte Jano onder het werken op.

„En doe dan ook een boel melk in de emmer!” riep Jenni uit.

Donderdags was de houtsnede klaar en de twee kinderen haastten zich naar de winkel van Mijnheer Gottlieb. De oude man was erg in zijn schik met de houtsnede. „Dat is een knap stukje werk,” zei hij, „een prachtig idee en keurig afgewerkt. Ik ben er zeker van, dat de één of andere Amerikaan daar een aardig bedrag voor zal betalen..... vooral als een rijke rancher van Texas de winkel binnenkomt! En wat wilde je er in ruil voor hebben?”

„De grootste bel en de breedste band, die u hebt!” riepen Jano en Jenni tegelijk uit.

Zij snelden naar de schuur en maakten de bel om Charlotte's hals vast. Het was een reusachtige bel, bijna 30 cm. in doorsnee. Het was een mooie bel ook, prachtig blinkend en glimmend. Zij klingelde vrolijk bij elke stap.

„Morgen zullen we wel zien!” Jano streelde de gladde huid, en de koe bewoog haar kop, waardoor de bel weerklonk. En Jano zeide:

„Wees nu rustig in de stal,
Je hebt de grootste bel van al.
Bewijs, dat je veel melk kunt geven,
Dan laat mijn vader je vast leven!”

Jano en Jenni konden de volgende morgen nauwelijks tot melktijd wachten. Zij liepen hard naar de schuur en Jenni bleef kijken, terwijl Jano begon te melken.

Ping, Ping, Ping, Ping. De melk plensde op de bodem van de emmer. Hoger en hoger kwam de melk en Jano's handen bewogen zich al vlugger en vlugger.

De vader van de kinderen kwam er bijstaan om eens te kijken. Hij was verbaasd en verheugd door wat hij zag.

„Charlotte geeft meer melk, dan welke koe van de kudde ook!” riep hij uit. „Nu zal ik haar toch niet behoeven te verkopen!” Jano dacht, dat Charlotte eens extra met haar kop schudde en daardoor de bel extra luid deed klinken, toen hij uitriep:

„Hoe groter de bel, hoe trotser de koe,
En hoe trotser de koe, des te meer melk geeft zij toe!”

Iets over eerlijkheid

Op de Zondagsscholen en de andere organisaties van de Kerk leren we, dat we moeten levens volgens het Evangelie der Waarheid en dat Christus ons dit Evangelie heeft gebracht. Wanneer we de dingen doen volgens de waarheid, dan leven we als eerlijke mensen, omdat we ons niet met leugen en bedrog willen ophouden.

In de Kerk leren we dit al heel vroeg en ook onze ouders hebben ons de begrippen van eerlijkheid en waarheid al heel vroeg bijgebracht.

Wanneer wij steeds volgens de waarheid leven, kunnen we niet van het rechte pad afwijken en zullen we steeds bemerken, dat God ons aan Zijn hand houdt en ons steeds leidt in alle dingen, die we doen.

In de Bijbel vinden we op verschillende plaatsen versregels die over eerlijkheid handelen en het is misschien wel eens goed deze eens door te lezen en als we ze niet begrijpen aan moeder te vragen, wat ze betekenen. Hier volgen er enkele:

„Voorts, broeders, al wat waarachtig is, *al wat eerlijk is*, al wat rechtvaardig is, al wat rein is, al wat liefelijk is, al wat wél luidt, zo daar enige deugd is en zo daar enige lof is, bedenkt dat. (Fil. 4 : 8).

„En houdt uwe wandel *eglijk* onder de heidenen..... (1 Petr. 2 : 12).

„Bidt voor ons; want wij vrouwen dat wij een goed geweten hebben, als die in alles *eerlijk* willen wandelen. (Hebr. 13 : 18).

„Die in *oprechtheid* wandelt, wandelt zeker, maar die zijne wegen verkeert, zal bekend worden”. (Spreuken 10 : 9).

Vervolg van blz. 182

sprak tot mij, en zoals ik dikwijls door influisteringen geleid ben, werd ik ook toen niet bedrogen, wat nu blijkt. Emma, ik voel mij gelukkig in jouw gezelschap."

„Niet te romantisch worden. Maar ik geloof dat ik groter rede tot dankbaarheid heb dan jij. Toen ik je de eerste keer ontmoette, was ik terneergeslagen, ontevreden en zag alles donker in. Jij hebt mij een ander mens gemaakt, het Evangelie des Heren gebracht, opgeruimd en tevreden gemaakt, zodat thans alles licht om mij heen is. O Jan, hoe meer ik beseft wat je voor mij hebt gedaan, hoe meer ik beseft niet waardig te zijn je....."

Jan legde zijn hand op haar mond en zei met gefronsd voorhoofd: „Ik wil niet meer hebben dat je die woorden gebruikt. Voor mij is het nooit een strijd geweest het Evangelie te leven, vanwege mijn opvoeding in de ware godsdienst. Maar jij hebt je moeten vernederen om de Evangeliebeginselen aan te nemen. Ik ben Gode dankbaar voor haar, die ik eenmaal mijn vrouw mag noemen."

„Vergeef het mij, maar soms schiet mijn gemoed vol, en ik kan mijn tranen niet bedwingen. Niet zoals vroeger, toen was het uit verdriet en haat, en nu is het uit dankbaarheid en vrede. Op het ogenblik denk ik veel beter over mijn lieve ouders dan een half jaar geleden. En zal ik niet dankbaar zijn tot hem, die mij deze betere inzichten heeft geleerd? Ik kan niet anders dan je innig lief hebben."

Zij liepen nog een tijdje rustig te praten en versterkten hun liefdesbanden door elkanders opbouwende woorden.

Zij troffen moeder, Minnie en Alma op de afgesproken plaats aan, en enkele uren daarna vertrokken zij van New York. De reis was voorspoedig en zij hadden een gezellige tijd, zodat zij met de trein het station te Salt Lake City inrolden, voordat zij het beseften.

Er stonden vele oud-Amsterdammers bij de trein om zuster en Minnie Velthof te verwelkomen. Ook vele bekenden van Jan en de familie van Alma Holmer waren op het perron.

Jan had voor slaapgelegenheden gezorgd bij de familie alwaar hij drie jaren gewoond had en zij hadden een heerlijk diner klaar. Jan kreeg zijn oude betrekking weer terug en Alma werd klerk in de kruidenierszaak van zijn vader. De verhoudingen tussen Minnie en Alma werden sterker, en enkele weken daarna beloofden zij elkander trouw. Zuster Velthof en de ouders van Alma gaven van harte hun toestemming.

**Einde van
het verhaal
in het
juli-nummer.**

NIEUW KERKGEBOUW IN APELDOORN

Opnieuw zijn wij verheugd een toevoeging van een ander gebouw tot de eigendom van de Kerk in Nederland aan te kondigen. Het eerste Presidentschap keurde de aankoop van een klein, maar welgelegen gebouw voor de Apeldoornse Gemeente in het District Arnhem goed. Op 16 Februari, 1953 werden de onderhandelingen voltooid en onmiddellijk werd met de inrichting begonnen. Zondag 5 April werden de eerste bijeenkomsten in de bijna voltooide vergaderzaal gehouden. President en Zuster Van Dam waren aanwezig samen met ongeveer een honderdtal leden en vrienden. Onder de aanwezigen tijdens de eerste avondmaalsdienst bemerkte men de vroegere bezitter van het gebouw, de aannemer met verscheidene van zijn arbeiders en een aantal vrienden van onze leden. De vergaderzaal heeft zitplaatsen voor ongeveer 60 mensen, wat voldoende is voor de Apeldoornse gemeente. Schuifdeuren verdelen boven twee in elkaar lopende kamers, die kunnen ge-

De voorgevel van de nieuwe vergaderplaats in Kinsbergenstraat 7, Apeldoorn.

bruikt worden door de Z.H.V., ~~de~~ het Priesterschap, de O.O.V. óf als één grote kamer, ofwel als twee klaslokalen. Er is ook een kleine keuken met afwasbakje en warm water. Bovendien zijn er twee andere mooie klaslokalen en ook drie op de zolder, die kunnen gebruikt worden indien noodzakelijk. Achteraan beneden was een oude keuken die veranderd werd in een fietsstalling. Een

De suite is boven ten gebruike van ^{de} het Priesterschap, de Z.H.V., of als lokalen voor klaswerk.

kleine doorgang langs de zijkant van 't gebouw verleent er toegang toe. Niemand zal in het gebouw wonen, nochtans zullen de leden der gemeente voor het onderhoud verantwoordelijk gesteld worden.

Wij wensen onze oprechte dank te betuigen aan Ouderling Melvin de Young voor zijn moeite om deze plaats te bepalen en voor zijn toezicht bij het inrichten ervan. Wij kregen medewerking van de gemeenteleden bij de schoonmaak en het schilderen, alsook bij de uitrusting van bekleding en gordijnen enz. voor het gebouw. Speciaal zijn wij Broeder Theodorus Engelgeer uit Deventer dankbaar voor de grote hulp die hij bood bij het uitvoeren van het schilderwerk. Omdat het niet langer meer mogelijk is zendelingen te hebben, werkzaam in Apeldoorn, werd de gemeente geplaatst onder lokaal leiderschap.

Wij wensen broeder J. J. Dicou en alle ambtenaren, leraars en

Het interieur van de vergaderzaal, vooraan gezien.

leden van deze fijne gemeente veel succes en God's zegeningen in hun werk. Wij weten dat zij allen hun nieuwe vergaderplaats zullen waarderen en zullen streven om waardige voorbeelden te zijn voor hun vrienden zodat de gemeente mag groeien en voorspoed hebben onder hun leiderschap.

Filmopname van zeer nabij van de voorgevel van het gebouw.

CONFERENTIE TE UTRECHT

Utrecht

Op 12 April in het „Trianon”-gebouw, Oudegracht 252, werd de eerste voorjaarsconferentie gehouden. President Donovan H. Van Dam, ^{Utrecht}presideerde beide vergaderingen en de leiding was in handen van de districtspresident Richard P. Steinfeldt. De morgenvergadering om 10 uur werd geopend door het lied „Wij danken U, Here, voor profeten” en door gebed, uitgesproken door Broeder Rijk Bomer (Utrecht). Na het lied „Strijd voor het recht” hoorden we achtereenvolgens Ouderling Rey Duffin spreken over liefde en geluk, Ouderling John Veth over het woord van wijsheid en Zuster Van Dam bracht hulde aan het Hollandse volk en Holland. Het Utrechtse koor onder leiding van Broeder Van Dijk zong „O mijn Vader”. Pieter Combee (Utrecht) behandelde vervolgens het onderwerp „Geluk en vrijheid door het beleven van het Evangelie”, Ouderling Catharinus Van Alphen „De verantwoordelijkheid in de opleiding en bescherming van de kinderen” en Zuster Green gaf haar getuigenis. Een solo werd gezongen door Alexander H. Lisman (gemeente Zeist) „I walked today where Jesus walked”. Ouderling Cornelius Van Leeuwen vervolgde met het onderwerp „De belangrijkheid om het herstelde Evangelie te belevan en te onderwijzen” en tenslotte verklaarde Ouderling Phares N. Green „De waarde en macht van het Priesterschap. „Zingen wij voor 't scheiden” werd gezamenlijk gezongen en Broeder Jan van de Hazel (Utrecht) eindigde met gebed. Om 2 uur begon de namiddagdienst met het lied „Wat is waarheid” en gebed door Heinz Wiesmann (Utrecht). Na het lied „Geheim gebed” werden de generale Autoriteiten voorgesteld door Ouderling Jack Van Ry. De sprekers waren Ouderling Van Ry, die de eenheid in de Kerk behandelde, Ouderling Jacob J. Mulder met het onderwerp „Levensdoeleinden ons door het Evangelie gegeven”, en Broeder Marius W. Van Huizen (Utrecht) over „Noodzakelijkheid van gezag en openbaring in deze laatste dagen”. Broeder Van Huizen gaf een trompetsolo ten gehore „Jeruzalem”. Ouderling Richard P. Steinfeldt legde de nadruk op de zegeningen van een gezond lichaam en onze verplichting om het rein te houden. Zuster Martha Van der Waal gaf een pianosolo ten gehore en tot besluit sprak President Donovan H. Van Dam over „Oude en Hedendaagse profeten”. „God zij met U” als slotlied en het gebed door Ouderling Richard G. Taylor besloot deze heerlijke dag, waar 150 aanwezigen tenvolle Gods' geest genoten hadden.

-omvattende Indrukken van de zendingswijde O.O.V. Pinksterconferentie

Gedurende twaalf maanden waren alle ogen in de Nederlandse Zending gericht op de grootste gebeurtenis van het jaar: de jaarlijkse Pinksterconferentie. Mei 23, 24 en 25 waren drukke dagen vol van allerhande activiteiten en alle deelnemers moeten toegeven dat het werkelijk **de gebeurtenis** van het jaar was. Vertegenwoordigers van iedere gemeente in Holland en Noord-België namen in Rotterdam deel aan de acht hoofdvergaderingen.

De aanvang begon ^{toen} ~~wanneer~~ alle ambtenaren en leraars van de O.O.V. bijeenkwamen in het Kerkgebouw der Bas Jungeriusstraat, waar Henk Sloak uit Delft het gebruik van visuele onderwijs-hulpmiddelen demonstreerde. Ouderling Richard G. Taylor van het O.O.V.-hoofdbestuur gaf richtlijnen over „Toepassing van onderwijsmethodes”, waarna Ouderling Charles Hobbs, O.O.V.-overziener, het

programma voor het komende zomer- en winterseizoen voorstelde, waarna verscheidene problemen en vragen gediscussieerd werden. De slotwoorden van President Van Dam verhoogden de geest en stemming van de vergadering.

De tweede scène van activiteit was de daktuin van het Groothandelsgebouw in Rotterdam. Iedereen genoot van het zicht op Rotterdam van uit dit prachtige moderne gebouw en het was geen wonder dat die avond een echt succes werd. Het Revue-programma onder leiding van Br. T. Diender, was ernstig en luimig. Frederick en Jan van Goch zorgden voor de gepaste humor tussen de nummers. Het District Arnhem, Amsterdam en den Haag zorgden voor de toneelstukjes en het was erg moeilijk voor de juryleden Br. v. d. Rijst, Br. Leverman en Br. Bontebal het beste te bekronen. Het harmonisch gezang van de drie zingende zusjes Bep, Nettie en Rietje Haarbosch uit Haarlem was prijzenswaardig en wie genoot niet van het verhaal van Zr. J. G. C. Juursema uit Dordrecht, de kluchtige gymnastiek van Heinz Wiesmann uit Utrecht en de vliegensvlugge vingers op de pianotoetsen van Zr. Gertje Vunderink uit Haarlem. Na afloop van het Variété-programma genoten zowel de dansers als de toeschouwers van het Bal. Onder leiding van Zr. T. Diender werd door de Haagse gemeente ook een kunstig schouwspel gegeven.

Die mooie zonnige Pinksterzondagmorgen, in de rustige omgeving van „Lommerrijk”, was een inspiratie voor iedereen en 'n grote menigte kwam bijeen voor de twee vergaderingen. Bij het heengaan voelde iedereen zich grotelijks opgewekt en versterkt door de uitstekende toespraken gegeven door veel O.O.V.-werkers en leiders in de zending. Ouderling Richard Taylor, Algemeen O.O.V.-secretaris verklaarde het doel der O.O.V. in Amerika en Nederland. De veelbelovende jonge Willy Diddens uit Antwerpen gaf een betekenisvolle en geestdriftige toespraak over „Hoe kan ik het best mijn Hemelse Vader dienen”. De volgende sprekers waren Zr. G. E. van Wisse uit Arnhem en haar onderwerp „De waarde van een getuigenis”, Zr. Borgeson met het onderwerp „Weest gij een voorbeeld”, Br. v. Voorst uit Amsterdam met het onderwerp „Waarde van een verenigd gezinsleven” en Zr. Otto uit Amsterdam met het onderwerp „Wat God van een Heilige der Laatste Dagen verwacht”.

De morgenvergadering besloot door Ouderling Charles R. Hobbs, O.O.V.-overziener, die ons aanspoorde onze leiders in alle organisaties te aanvaarden en te steunen, maar tevens vermaande dat we zo gemakkelijk de fouten opmerken in anderen vooraleer we dezelfde fouten bij onszelf constateren.

Broeder Hofman uit Groningen opende de namiddagvergadering en wees op de betekenis van „Het Boek van Mormon — een nieuwe getuige voor God” waarna Zr. Wija Frölich uit den Haag een sterke getuigenis gaf in het onderwerp „De macht van het gebed”. „De gouden levensregel” besprak Br. Henk van Lieshout uit Haarlem. Zr. Bep Haarbosch uit Haarlem verklaarde „Mijn levensidealen”, Br. Rob van Beuge uit Nijmegen behandelde Alma's woorden „Leer wijsheid in uw jeugd” en Br. Heinz Wiesmann uit Utrecht gaf zijn getuigenis in „Wat het evangelie voor mij betekent”. Het prachtige 75-stemmige zendingskoor onder leiding van Br. M. C. Halling uit Amsterdam, die de zang in de namiddag verzorgde was een voorrecht om gehoord te worden en verdient een bijzonder woord van dank.

De Zendingspresident, Donovan H. Van Dam, gaf een samenvatting van de twee vergaderingen, betuigde al degenen dank die meegewerkt hadden om dit Pinksterfeest een succes te maken en wakkerde ons allen aan trouw te blijven aan de beginselen van het Evangelie.

In traditionele O.O.V.-stijl vergaderden 's avonds 282 jonge mensen in de kerk, Bas Jungeriusstraat, voor een Haardvuuravond, die lang zal in herinnering blijven en die onder leiding stond van Br. C. van Sleuwen.

Maandag was er doorlopend wedstrijdwerk in de Bas Jungeriusstraat onder leiding van Br. B. W. Lafrandt. De deelnemers wedijverden in vertellen, declamatie, toespraakjes, debat, Engels, muziek en tafeltennis. 's Middags werd een lunch opgediend, bestaande uit lekkere soep en belegde broodjes, klaargemaakt door de Z.H.V. van Rotterdam Zuid. Iedereen genoot van de weldoende zon en voor 'n paar uur

nam men ontspanning in gemeenschappelijk gezang en spel onder leiding van de zusters Haarbosch.

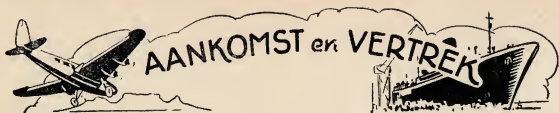
Maandagavond werd deze driedaagse Pinksterconferentie besloten door een prijs-uitreikingsprogramma onder leiding van Br. G. van Dijk Jr., waar alle deelnemers door President Donovan H. Van Dam vereerd werden met een certificaat en de individuele graden: Goed — zeer goed — uitstekend — voortreffelijk. Gertje Vunderink uit Haarlem werd de graad „voortreffelijk” toegekend voor haar pianospel en de volgende ontvingen de graad „uitstekend”: D. Haens en Willy Diddens uit Antwerpen voor toespraakje; Frits Sluiter uit Amsterdam, A. De Besten uit Zeist en R. Hofman-Wringer uit Groningen voor Engels; Bep, Nettie en Rietje Haarbosch uit Haarlem voor trio zang; J. Visser uit Amsterdam voor orgelsolo; Herman Franses uit Groningen voor declamatie en F. v. d. Muelen uit Leeuwarden voor debat. Een halfjaarlijks abonnement op „de Ster” werd aan alle deelnemers van het Utrechtse toneelstukje gegeven, dat de eerste prijs wegkaapte en een driemaandelijks abonnement aan deelnemers van het Arnhemse toneelstukje, dat een tweede plaats veroverde. Een eremedaille werd overhandigd aan Br. Willem Riedijk Jr. en Zr. Meijer uit Rotterdam voor hun uitstekend spel in tafeltennis. Een film eindigde het feest. Het grote succes van de Pinksterconferentie was geen louter toeval maar het resultaat van urenlange voorbereidingen onder 20 afzonderlijke besturen, 31 leiders en 70 helpers. De voormannen van deze werkers en planners zijn Ouderling Charles R. Hobbs, O.O.V.-overziener, Ouderling Richard Taylor, algemeen O.O.V.-secretaris en Ouderling Roy Molen, die O.O.V.-overziener was voor zijn ontslag in Maart. Begrijpelijke belangstelling werd getoond aan Bennie van Zanen die de 16 uur-lange fietstocht aandurfde: Leeuwarden—Rotterdam. De eenheid onder de leden gedurende de conferentiedagen was een noemenswaardig feit. De huizen van al de leden in Rotterdam-Zuid en Noord stonden wijd open voor kostgangers en logé's, komende uit alle hoeken der zending. Een woord van lof en dank aan de Rotterdamse leden dient dan ook vermeld te worden en aan de leden in Schiedam en Dordrecht, die zo bereidwillig waren ook daar voor de logé's te zorgen. Alle tijd en inspanningen besteedt aan de Pinksterconferentie van dit jaar woog wel op tegen de enorme belangstelling en met verlangen ziet iedereen reeds het Pinksterfeest 1954 tegemoet!

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Laandam Jubileert

4 Mei j.l. vierden Cornelis L. V. Zwan en Elisabeth Zwan—v. Wijn-gaarden en gezin feest ter gelegenheid van hun 20-jarig huwelijks-verbond.

31 Mei j.l. herdacht het gelukkig echtbaar Bernardus en Guurtje van den Heuvel en hun dochter Hennie hun 25-jarig huwelijksverbond. Beide Families worden van harte gefeliciteerd en nog vele vreugde-volle jaren toegewenst.

- ✕ **Keith F. Barnett.** Aangekomen 8 November 1950. Vertrokken 20 Mei 1953.
Werkzaam geweest: Haarlem, Woerden, Wageningen, Rotterdam Noord, Den Helder als G.P.
- ✕ **Melvin H. De Young.** Aangekomen 8 November 1950. Vertrokken 20 Mei 1953.
Werkzaam geweest: Haarlem, Groningen, Hilversum, Dordrecht en Apeldoorn als G.P.
- ✓ **John W. De Young.** Aangekomen 7 December 1950. Vertrokken 20 Mei 1953.
Werkzaam geweest: Haarlem, Groningen, Arnhem, Rotterdam Zuid en Noord, Amsterdam Noord als G.P., Apeldoorn.
- ✕ **Henrietta Kochheim.** Aangekomen 16 Mei 1951. Vertrokken 26 Mei 1953.
Werkzaam geweest: Den Haag, Amsterdam, Antwerpen.
- ✕ **Grace A. H. Vlam.** Aangekomen 17 Juli 1951. Vertrokken 26 Mei 1953.
Werkzaam geweest: Amsterdam en Antwerpen.
- ✕ **Cornelius J. Muse.** Aangekomen 21 December 1950. Vertrokken 20 Mei 1953.
Werkzaam geweest: Haarlem, Dordrecht, Rotterdam, Leeuwarden, Amsterdam en Haarlem als G.P.
- ✕ **LeRoy R. Ostler.** Aangekomen 12 November 1950. Vertrokken 20 Mei 1953.
Werkzaam geweest: Haarlem, Maassluis, Rotterdam, Mechelen als G.P., Zaandam als G.P.
- ✓ **Ralf L. Pollei.** Aangenomen 8 November 1950. Vertrokken 20 Mei 1953.
Werkzaam geweest: Haarlem, Amersfoort, Amsterdam, Gent als G.P., Dordrecht, Den Haag.

Keith F. Barnett

Melvin H. De Young

John W. De Young

Henrietta Kochheim

Grace A. H. Vlam

Cornelius J. Muse

LeRoy R. Ostler

Ralf L. Pollei

Glen Andrew Israelsen. Aangekomen 8 November 1950. Vertrokken 14 Mei 1953.
 Werkzaam geweest: Haarlem, Antwerpen, Katwijk a. Zee, Den Haag
 als D.P., Rotterdam als D.P.

Blaine C. Tueller. Aangekomen 8 November 1950. Vertrokken 14 Mei 1953.
 Werkzaam geweest: Haarlem, Zwijndrecht, Rotterdam, Amsterdam,
 Haarlem, Amsterdam als D.P., Zutphen als D.P.

Glen Andrew Israelsen

Blaine C. Tueller

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Diender, Tine Mari, 12 April 1953 te Den Haag.
 Rosema, Gerhardus Johannes, 3 Mei 1953 te Zeist.
 Rosema, Froukje Jantine Grietje, 3 Mei 1953 te Zeist.

GEDOOPT:

Verstegen, Alida Petronella Henderieka	10 April 1953	Utrecht
Been, Gijsbertus	17 Maart 1953	Rotterdam
Been, Elizabeth v. d. Windt	17 Maart 1953	Rotterdam
Snijders, Ingrid Louise	3 Mei 1953	Zeist
Snijders, Alida Johanna	3 Mei 1953	Zeist
Snijders, Gerrit Cornelis	3 Mei 1953	Zeist
Van Soelen, Willem Fredrick	3 Mei 1953	Utrecht
Van Soelen, Maria Gijsberta Martina	3 Mei 1953	Utrecht
Linschoten, Maria	3 Mei 1953	Utrecht
Donkervleidt, Geertje	3 Mei 1953	Hilversum
Rietdijk, Anna Cornelia	17 Maart 1953	Vlaardingen
Veltman, Maria Margaretha	17 Maart 1953	Vlaardingen
Croese, Dirk Daniel	2 Mei 1953	Groningen
Evenhuis, Hendrik Jan	2 Mei 1953	Groningen
Wolters, Harm Pieter	2 Mei 1953	Groningen
Laan, Elzina Bouwman	2 Mei 1953	Groningen
Veen v. d., Dirk Jan	2 Mei 1953	Groningen
Pruim, Tonniskje Jantje	2 Mei 1953	Groningen

OPGENOMEN IN ^{DE} HET PRIESTERSCHAP:

Stevens, Laurent, als Priester, 19 April 1953. ✓
 Verschueren, Jan Hendrik, als Leraar, 19 April 1953.
 Van Goolen, Frans, als Ouderling, 19 April 1953.
 Lambrechtsen, Wilhelm Frans, als Ouderling, 29 Maart 1953. ✓
 Stigter, Bastiaan, als Priester, 5 April 1953. ✓
 Bos, Hendrik, als Diaken, 3 Mei 1953.

- Meijer, Willem, als Diaken, 3 Mei 1953.
✓ Hoekveld, Jan Hendrik, als Priester, 3 Mei 1953.
✓ Zweerink, Hermanus Johannes, als Ouderling, 10 Mei 1953.
✓ Kramer, Jan Albertus, als Priester, 3 Mei 1953.
Palsgraaf, Dirk, als Diaken, 11 Januari 1953.
Van Buren, Pieter, als Diaken, 11 Januari 1953.
Krommenhoek, Jan Herman, als Diaken, 3 Mei 1953.
Van Goch, Johannes, als Diaken, 3 Mei 1953.
Hantelman, Jan Cornelis, als Diaken, 3 Mei 1953.
Van Dijk, Gerrit, als Diaken, 3 Mei 1953.
Bessembinders, Jan H., als Diaken, 3 Mei 1953.
De Waal, Leendert, als Diaken, 3 Mei 1953.
Lomé, Fransiscus, als Leraar, 3 Mei 1953.
✓ Kik, Hermanus, als Ouderling, 3 Mei 1953.
Jongkees, Johan Paul, als Diaken, 10 Mei 1953.

OVERLEDEN:

- Broers, Grietje van Gelderen, 6 April 1953 te Amsterdam.
Kraai, Adriaantje Visser, onbekend, Amsterdam.
De Widt, Maaïke de Jong, 7 April 1953 te Dordrecht.
Tappel, Engelina Hendrika Drent, 20 Maart 1953 te Groningen.
Liefting, Johanna Bestebroer, 1 Mei 1953 te Rotterdam.

VERTROKKEN:

✓ Minderman, Cato Marie Vreeling	Den Haag 20 April 1953	Onbekend
✓ Henderson, Franciscus Hendrik...	Den Haag 12 April 1953	Salt Lake City
✓ Henderson, Petronella Jenny		
v. Aggele	Den Haag 12 April 1953	Salt Lake City
✓ Henderson, Yvonne Jenny		
Geertruida	Den Haag 12 April 1953	Salt Lake City
✓ Henderson, Nancy Geertruida		
Jenny	Den Haag 12 April 1953	Salt Lake City
✓ Henderson, Hedy Geertruida		
Jenny	Den Haag 12 April 1953	Salt Lake City
✓ Aandwiel, Adrianus Bastiaan ...	Amsterdam 11 April 1953	New Jersey
✓ Heppenstrijdt, Engbertha Jacoba	Utrecht 13 April 1953	Onbekend
✓ Heppenstrijdt-Jansen, Engbertha		
Jacoba	Utrecht 13 April 1953	Onbekend
✓ Heppenstrijdt, Engberthus Jan ...	Utrecht 13 April 1953	Onbekend
✓ Elferink, Laurentia Aleida	Amsterdam 13 April 1953	Onbekend
✓ Pons, Cornelia Adriana Vreeze ...	Apeldoorn onbekend	Salt Lake City
✓ v. d. Beek, Cornelis Willem		
Thomas	Den Haag 28 April 1953	Onbekend
✓ Gyr, Adrienne Henri	Den Haag 30 April 1953	Salt Lake City
✓ Vergers, Cornelis	Rotterdam (onbekend)	Long Beach, Calif.
✓ Vergers, Cornelia Adriana		
Johanna	Rotterdam onbekend	Long Beach, Calif.
✓ Storm, Trijntje	Rotterdam 12 Mei 1953	Salt Lake City
✓ van Hulst, Armand	Rotterdam 12 Mei 1953	Salt Lake City
✓ van Huizen, Marinus Wilhelm ...	Utrecht onbekend	Clearfield, Utah
✓ van Huizen, Margaretha		
Eillebrecht	Utrecht onbekend	Clearfield, Utah
✓ van Huizen, Bartholomeus		
Bernardus	Utrecht onbekend	Clearfield, Utah
✓ van Huizen, Elizabeth Maria	Utrecht onbekend	Clearfield, Utah
✓ van Huizen, Eduard Maria	Utrecht onbekend	Clearfield, Utah
✓ van Huizen, Catharina Petronella		
Johanna	Utrecht onbekend	Clearfield, Utah

Derde Jaarverslag

van „THE HOLLANDERS GENEALOGICAL COMMITTEE“
over het tijdvak 1 januari 1952 - 31 December 1952.

Gedurende het jaar 1952 bleef de toename van het werk voortgaan. Vanwege deze toename was het noodzakelijk verschillende veranderingen in het comité aan te brengen.

Dirk Rijnsburger en Jacob Spek werden op 24 Januari 1952 als nieuwe leden aan het comité toegevoegd.

Catharina H. Roth, die reeds lid van het comité was, werd op 12 Februari 1952 aangesteld als assistent-secretaresse. Op diezelfde dag werd Jacobus van Beekum, welke verhuisd was naar Huntsville, Utah, ontslagen als tweede assistent van de voorzitter, doch hij werd gehandhaafd als lid van het comité en aangesteld als hoofd van de afdeling in de stad Ogden en omgeving.

In zijn plaats werd Dirk Rijnsburger aangesteld als tweede assistent van de voorzitter.

Wegens vele andere bezigheden werd Hendrik D. Mieremet op 12 September 1952 op zijn eigen verzoek ontslagen als eerste assistent van de voorzitter. Op 5 November 1952 werd in zijn plaats benoemd Gerrit Willem Zweers, terwijl op diezelfde dag Aalderika Slierendregt als nieuw lid aan het comité werd toegevoegd.

De samenstelling van het comité is thans als volgt:

Steve Asmus, voorzitter.

Gerrit Willem Zweers, eerste assistent.

Dirk Rijnsburger, tweede assistent.

Wilhelmina M. Flink, secretaresse.

Catharina H. Roth, ass. secretaresse.

Jacob Spek, lid.

Aalderika Slierendregt, lid.

Jacobus van Beekum, hoofd van de afdeling Ogden en omgeving.

Gedurende het jaar 1952 werden zes vergaderingen van het comité gehouden en acht diensten voor verzegelingswerk in de Salt Lake Temple.

167 groepen lijsten werden gezonden naar het Index-Office (vorig jaar 129), een vermeerdering met 38 groepen (29 %). Deze groepen bestonden uit 171 stamboomlijsten (vorig jaar 161), een vermeerdering met 10 lijsten (6 %) en 5479 familie-groeplijsten (vorig jaar 2830), een vermeerdering met 2649 lijsten (93 %).

Als gevolg hiervan konden 7286 mannen- en 7567 vrouwennamen naar de Tempels worden gezonden, een totaal van 14853 namen, (vorig jaar 8719 namen) een vermeerdering met 6134 namen (60 %).

De correspondentie bestond uit 677 brieven (vorig jaar 610 brieven), een vermeerdering met 67 brieven (11 %).

Onze hulp werd ingeroepen teneinde onleesbare records van kerkelijke volkstellingen met zwarte inkt over te trekken, waarna deze gemicrofilm kunnen worden. Sinds 5 November 1952 hebben 19 Hollanders hieraan vrijwillig 41 uren besteed.

Namens het comité is Gerrit W. Zweers bezig een lijst van Friese- en Groningse voornamen samen te stellen, met aanduiding van de sexe, daar het vaak zeer moeilijk is om uit te maken of in deze provincies met een bepaalde naam een jongen of een meisje wordt aangeduid.

Vanwege de getrouwheid van het Nederlandse volk in Tempelwerk, werden geen pogingen gedaan om een speciale excursie voor Nederlanders te organiseren.

Contact werd verkregen met een familie-organisatie van Nederlandse afstammelingen in Zuid-Afrika, (blanken) en pogingen worden in het werk gesteld een copy te krijgen van de records van deze organisatie vanaf 1680 tot heden. Daar al deze

namen verwant zijn aan een Nederlandse familie te Salt Lake City, zullen we in staat zijn, indien we slagen, tussen 60.000 en 80.000 namen naar de Tempels te zenden.

Kantooruren van het comité werden ook gedurende 1952 gehouden iedere Vrijdag van 5—8 uur n.m.

De leden van de kerk in Nederland en België zijn actiever in genealogisch werk geworden. Meer lijsten werden regelrecht van deze landen ontvangen dan in elk voorafgaand jaar. Wij danken onze Vader in de Hemel, dat voor het derde opeenvolgende jaar het werk is vooruitgegaan en ongeveer 30% van deze lijsten werden ons toegezonden door Nederlanders buiten de Verenigde Staten.

Wij vertrouwen, dat we gedurende 1953 in staat zullen zijn dit werk nog meer uit te breiden, tot groter glorie van onze Vader in de Hemel.

„THE HOLLANDERS GENEALOGICAL COMMITTEE”

Steve Asmus, voorzitter.

Gerrit W. Zweers, eerste assistent.

Dirk Rijnsburger, tweede assistent.

BOEKENNIEUWS

* * * *

*Bezit Uw Boekenkast de vier Standaardwerken
van de Kerk?*

Zojuist verschenen in keurige band:

Een tweede herziene uitgave met uitgebreide index in de
nieuwe spelling en met in twee kolommen verdeelde
bladzijden van het boek

Leer en Verbonden

Prijs per exemplaar . . . f 3,50

Stort vandaag nog op gironummer 240615 of per postwissel

Laan van Poot 292 - Den Haag

MOED

O zon gij komt mij weer genezen!
O geurevolle zomerwind
Ik wil in u gelukkig wezen-
Een diep gelukkig mensenkind!

Ik worstel in uw licht naar boven,
Ik stijg weer uit uw schaduwen,
Ik wil weer in mijzelf geloven,
Dat ik gezond-gezegend ben!

Zie, 'k heb mijn hoofd weer opgeheven,
Ik wil een dappere kerel zijn,
Ik wil weer vechten met het leven
En lachen in de zonneschijn!

Zie, 'k heb de moed om niet te klagen,
Om iedre vreugd en iedre pijn
Glimlachend aan mijn hart te dragen:-
De moed om een blij mens te zijn!

De moed om zelf mijn lot te lezen,
Tot het mij dood van 't vechten vindt-
O zon! ik wil gelukkig wezen-
Een diep-gelukkig mensenkind!

C. S. Adama van Scheltema

